

ФЕЙСБУК-СТОРІНКА:
COSSACKLANDUA

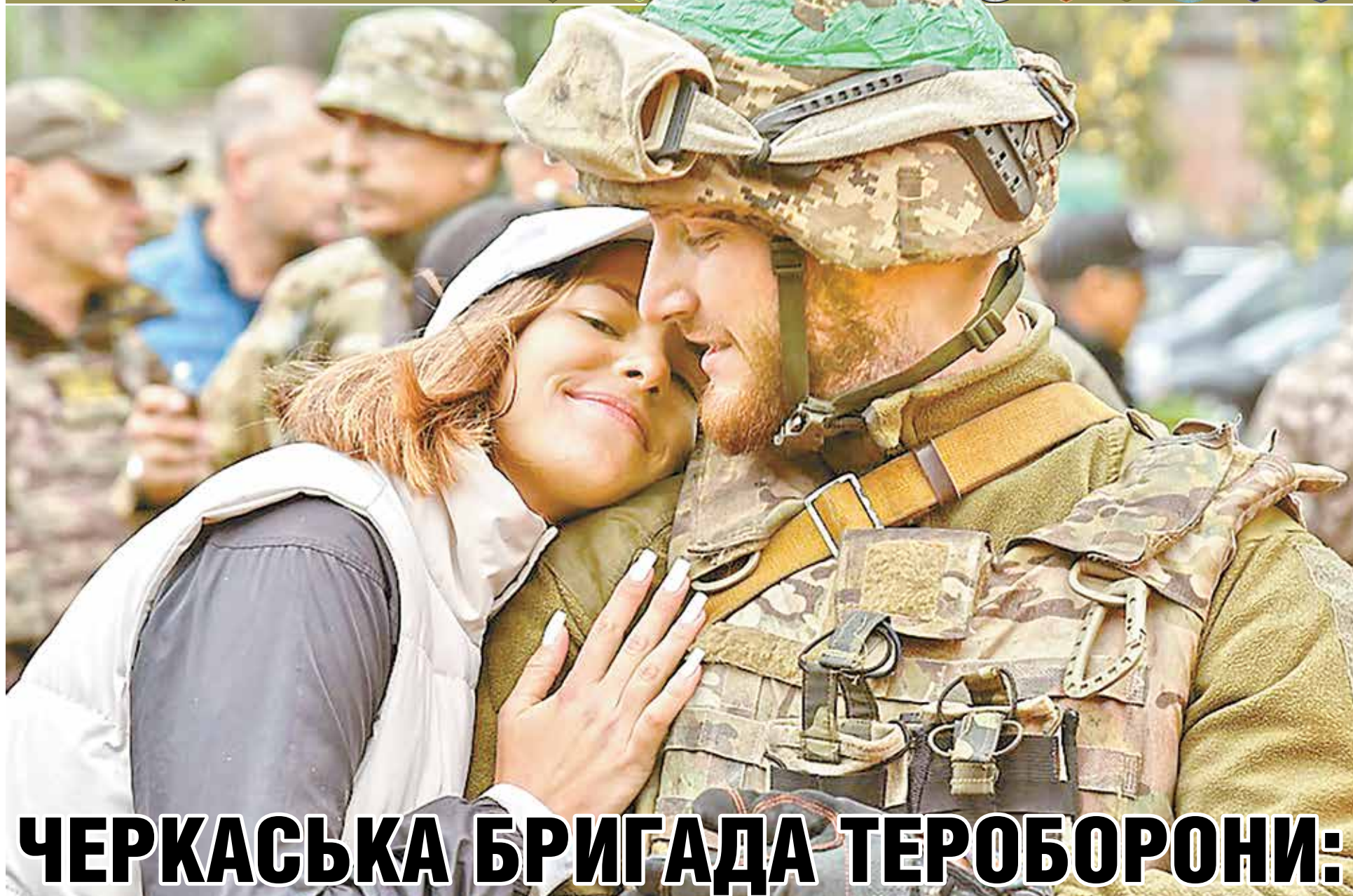

Козацький край

Спецвипуск

№ 10 (140),
листопад 2024 року

СПІЛЬНИЙ ПРОЄКТ ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ВІЙСЬКОВОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
ТА 118 ОКРЕМОЇ БРИГАДИ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ

ЧЕРКАСЬКА БРИГАДА ТЕРОБОРОНИ:

ЩИТ РІДНОЇ ЗЕМЛІ І КАРАЮЧИЙ МЕЧ ДЛЯ АГРЕСОРА

ФОТОФАКТ

Суджа – кішка породи шотландська висловуха, яка приїхала в Черкаси разом з офіцером ЗСУ Максимом Дубінським. Їм'я цієї кішки натякало на її походження – українські військові назвали тварину в честь міста на російській території, яке колись було частиною Слобожанської України.

Суджа – одна з багатьох, чиє життя українцям довелося рятувати у покинутих місцевих дворах населених пунктів «буферної зони» сусідньої з Україною області. Собак,

котів, свиней, кіз і навіть коней там досі бродить багато неприкаяних. Цій же кішці пощастило – у Черкасах її зустріла волонтерка Наталія Зайка з племінником, який давно вже мріяв про домашню тваринку.

Тварина з росії з перших своїх днів в Україні поводиться набагато краще від своїх двоногих земляків – поважає місцеві звичаї й порядки, «ходить» виключно на лоточок, не обдирає шпалери і не гоїдається на шторах. За це отримала нове ім'я – Міла. Співзвучно називаються село в

Бучанському районі Київщини, вілаєт (адміністративна одиниця) в Алжирі і громада землі Тюрингія в Німеччині. Проте цього разу ім'я колишньої Суджі не несе жодного географічного чи політичного навантаження – просто вона мила серцю черкеської родини, у якій оселилася.

На огляді у ветлікаря несподівано з'ясувалася цікава деталь – кішка вагітна. А отже, скоро будуть маленькі висловухі й пухнасті звірятка, які не знають, що таке «зона бойових дій». Добре, щоб і не знали...

СИЛА ВОЛОНТЕРСТВА: БРИГАДА ЗАХИЩАЄ, ТИЛ – ДОПОМАГАЄ

Начальник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець вчоргове зустрівся з бійцями Черкаської бригади тероборони – для нагальних потреб підрозділу, батальйони якого ведуть бойові дії на різних напрямках фронту, передано два комплекти безпілотних авіаційних комплексів по 50 БПЛА кожен, а також 6 станцій радіоелектронної боротьби (РЕБ).

«Широ дякуємо Ігорю Табурцю, Черкаській обласній військовій адміністрації, обласній програмі тероборони, кожному платнику податків Черкащини, Черкаській обласній раді та громадам за значний внесок у безпеку наших бійців», – відреагували на подію на фейсбук-сторінці бригади.

Активно допомагають і представники місцевого самоврядування та територіальні громади. Так, нещодавно Тальнівська міська територіальна громада передала бійцям бригади портативну електростанцію ESOFlow та наземний комплекс управління БПЛА, а Шполянська територіальна громада – шість потужних квадрокоптерів, один DJI Mavic 3 та п'ять DJI Mavic 3T Enterprise (Thermal). Продовжується співпраця і з рядом відомих волонтерських організацій, зокрема БФ «Повернись живим» днями передав черкаським тероборонівцям 8 комплектів Starlink Gen3, 6 зарядних станцій P15 (потужністю 1500 Вт) та 4 зарядні станції P25 MAX (потужністю 2200 Вт)

ІВАН З ЧЕРКАЩИНИ ПАЛИВ РОСІЙСЬКІ БРОНЕМАШИНИ І ЙШОВ НА ПРОРИВ НА КУРСЬКІЙ ЗЕМЛІ...

Лише людина фізичної праці знає смак солоного поту. Лише воїн знає запах суміші пороху й крові. Іван Дубина працював до війни у лісі, тож знав смак поту. Мотався зі своєю зеніткою по трьох областях України у складі мобільної вогневої групи, тож пізнав запах пороху й крові. Та є одним з небагатьох, кому довелося дізнатися смак... сім-карти з мобільного телефона, яку жував, щоб не дісталася ворогу.

Ті десять днів жовтня 2024 року позивний «Чужий» запам'ятає надовго. Як їхня четвірка перекривала дорогу ворогам, які рвалися до зайнятого ЗСУ села у Курській області. Як «зашивали» дорогу протитанковими мінами. Як на тих мінах підірвалася спочатку російська машина «Тигр» з кадрильщиками, а потім БМП з піхотою і п'ятеро росіян з неї здалися в полон. Як полонених відправили в тил, а самі продовжували розстрілювати як в тирі чужу солдатню, яку їхні командири після перших двох підбитих машин вже просто зсраджували з броні у чистому полі й тікали назад, рвякнучи на прощання «напутственні» слова: «За родину, за путіна!»... Пізніше був і шостий полонений – сибіряк Гріша, який в армію путіна пішов, щоб не потрапити до тюрми, бо саме перебував під слідством.

А потім все перетворилося на суцільне пекло вибухів снарядів і ударних дронів, на безперервні атаки, поміж якими прозвучала команда по рації готуватися до відступу – в умовах, коли навколо їх позиції вже майже зімкнулося кільце оточення. От тоді і довелося прикопати мобільний телефон і жувати сім-карту з нього – бо знали від полонених росіян, що хоч їм і дали наказ українців у полон не брати, та телефони вбитих окупантів використовували, щоб вимагати гроші з родин загиблих...

Батальйонне командування підтримало наших бійців артвогнем прикриття і прислало дрона, з якого їм скинули запасні акумуляторні батареї до рацій та три карти місцевості для трьох груп,

Попри те, що виїзд за кордон обмежено, вони «побували за кордоном». Й успішно били ворога на його, ворожій землі, де йому не сиділося... Іван «Чужий» на фото – другий зліва

які зібралися на їхній вогневій позиції для прориву з напівоточення.

Виходили спочатку через болото, а потім – по полю, засіяному ріпаком, у якому їх безперервно обстрілювали і де відзначився... полонений Гріша, який вперто й самовіддано цупив на собі одного з поранених українських бійців. На прорив пішли о 3-й годині ранку 17 жовтня, до своїх вийшли лише о шостій вечора наступного дня – у майже «курортні» умови теплої (з «буржуйкою») і з гарячим чаєм палатки тимчасового командного пункту в лісі.

Тоді, у перші хвилини виходу, і з'явилося це єдине (замість знищених разом з телефонами) фото чотирьох бійців – зроблене на прохання «Козацького краю», журналісти якого напружено очікували новин від початку їхнього руху на прорив...

Іван на цьому фото – другий зліва.

Побратими дали йому позивний «Чужий» на честь іншопланетного монстра з однойменного американського кінобойовика. Та насправді 39-річний робота з Грушківського лісництва має незвичайно мирний характер по життю і двох дітей. Меншого Святослава, якому нещодавно рік і місяць виповнилося, мамі зараз допомагає глядіти 12-річна донька. Іван ще в госпіталі, проходить реабілітацію. У жовтні-2024 він встиг пережити і вибух у його «норі» гранати з газом, і вибух поруч двох звичайних гранат, і контузію, і «окопну стопу» – набрякання ніг внаслідок безперервного перебування взутим в умовах траншей і бліндажів...

Тепер кожен його новий крок – це крок переможця. За його спиною – спалені ворожі машини і знищені вороги, попереду – слава, а після перемоги – повернення до родини й до мирної праці...

«БЛОГЕР»: ЖУРНАЛІСТ, ЯКИЙ САМ ПІДПАЛЮЄ БРОНЕМАШИНИ РОСІЯН, ПЕРШ НІЖ ЇХ ВІДЗНЯТИ

Валентин Чернявський недаремно має оригінальний позивний «Блогер». Чудовий і успішний журналіст черкаських і всеукраїнських телеканалів, він робить яскраві, з гумором і провокаційні відео – і його блоги у соцмережах отримують багатотисячні перегляди.

За великим рахунком, щезни він з Черкас і України за кордон у перші дні повномасштабної – і легко б там «косив капусту» з монетизації переглядів блогу, відловлюючи для блогу закордонних «бійців батальйону Монако» та інших знаменитостей. Але він зробив інший вибір, а «зоряним» землякам присвятив усього один жартівливий відеозапис: коли співак родом з Черкащи-

ни Олег Вінник надумався перешити українським воїнам відеовітання з «ковтком свіжого повітря» з німецького Берліна, Чернявський відзняв відеовідповідь у траншеї – знявся

у протигазі, а потім скинув його, прокашлявся, відганяючи рукою уявний запах того «гостинця» і сказав: «Дякую, Олеже, але більше не треба!..»

До великої війни Валентин був якщо не грозою, то принаймні добрячим шилом для 5-ї точки місцевих політиків і політиканів, його остерігалися українські бізнесмени і російські пропагандисти. Він міг написати у Черкасах жартівливий пранк-розіграш, запропонувавши місцевим діячам купити тротуарну плитку, отримати у подарунок рожеву парасольку, чи продати набір матраців – і майже в той же самий час повернути серйозну «спецоперацію», вискочити у тимчасово окупований Крим та здійснити там скандал, відзнявши для телеканалу «Новий» прихованою камерою реалію окупованого півострова і навіть коментар

рос.поліція, який скаржився на те, що все в Криму завішали портретами путіна...

Власне, саме після того вояжу до Криму «доброжелателі» попередили Валентина телефонним дзвінком про те, що його включено у «чорні списки» ворожих спецслужб і кордон з росією йому перетнути не варто. Та він спокійно перетнув його восени 2024-го, з підрозділами ЗСУ, які йшли «демілітаризувати» і «денацифікувати» агресора, заодно створюючи «буферну зону» в Курській області...

«Блогер» з посмішкою згадує про те, як зустрів перший день повномасштабної війни. Почувши новини вранці 24 лютого 2022-го, першим ділом дістав свій пістолет-«травмат», дозвіл на носіння якого мав як журналіст, почистив його і перевірів набої. Наступний крок – сховався до друга розжитися на патрони до пістолета, бо вважав, що їх за-

мало. Поки їв з другом на кухні пельмені, подивився телесюжет про танкові колони росіян і зрозумів, що пістолета проти них малувато, тож зробив наступний крок – вирушив до військкомату, єдиного місця, де можна отримати серйознішу зброю...

Бойове хрещення отримав у шаленому вирі вуличних боїв у Попасній. Служив у автомобільній роті, був стрільцем і мінометником, потім оператором розвідувального дрона і зрештою – почав «рулити» ударними дронами, де відчув себе повністю у своїй стихії. Коли у жовтні 2024-го «Блогера» наказом комбрига відправили продовжувати службу «за основною спеціальністю» – на посаду пресофіцера, де він має принести максимальну користь бригаді, ЗСУ і Україні. Цілком розуміючи серйозність цієї місії, бойові позиції залишав неохоче – і в завершаль-

ному перед переведенням бою спалив дронами ворожу «беху» й «мотолігу». Не впевнений, чи точно ідентифікував ці броненцілі, бо їх обриси спотворювали саморобні «мангали» з металевого риштування, яке мало рятувати від авіаударів – але горіло те російське залізничя добре, і аерозйомка це добре зафіксувала...

Нині частіше бачитимемо відеосюжети земляка, присвячені Черкаській бригаді тероборони. Навесні цього року Валентин відзняв на фоні будівлі Черкаської міськради потужний мотивуючий ролик, у якому наочно продемонстрував, наскільки близько війна від Черкас. Восени війна ще більш наблизилась до міста – «Блогеру» буде над чим попрацювати, пояснюючи, що ворога потрібно бити подалі від власного порога – так, як роблять його побратими в Курській області...

Якби не патч-наліпка з Бейбі Йодою із «Зоряних війн» на амуніції, Чернявський на цьому фото ще більше був би схожим вусами і поглядом на реінкарнацію Шевченка. А от якби Тарас Григорович жив у наш час – він мав би позивний «Пророк» і разом з «Блогером» був би тих, про своє ставлення до кого чітко говорив у віршах...

«Романтику» повітряних ударів по ворогу «Блогер» пропонує відсунути подалі від Черкас – і бити агресора таки на його території... Малюнок Святослава Пацука, скріншот з відеоблога Валентина Чернявського.

«МАДЖИК» СМОЛОСКИПОМ ГОРІВ У БОЮ. ТА Й ПІСЛЯ ЦЬОГО СЕРЦЕ ВОЇНА ПАЛАЄ ВОГНЕМ НАДІЇ НА ПЕРЕМОГУ

«Навіть не знаю, що я такого видатного зробив, – запитайте краще у нашого замполіта», – каже боець з позивним «Маджик». Журналіст «Козацького краю» спілкується з ним вже як з пацієнтом медзакладу у Вінниці, де Олександр проходить лікування з чисельними пораненнями.

Насправді, бійця рекомендовано було для публікації в газеті не «замполітом», а свосерідним «козацьким колом» його побратимів, які у захваті від веселого й хороброго бійця, якого їм тепер не вистачає...

Олександр Громадський отримав позивний «Моджахед» (скорочено – «Маджик») за смугляве обличчя з чорною бородою, але аж ніяк не тому, що воював в Афганістані: 27-річний боець народився через майже десяток років після того, як війна з моджахедами втратила свою актуальність для України. Та й в армії до повномасштабного вторгнення росії він взагалі не служив. Втім, як і його батько, Дмитро Громадський, з яким хлопцеві пішов до війська в один день, 24 лютого 2022 року. У день початку вторгнення, коли Умань поруч з їхнім селом піддалася удару з повітря і просто в центрі міста загинув перший мирний житель

області, Олександр обговорив з батьком, що їм робити за цих умов. На швидкість одночасної добровільної явки батька й сина Громадських до військкомату того дня вплинули лише... стан ґрунтової дороги з села до Умані – почекали до обіду, поки земля на ній підсохне.

Рік служили разом, потім батька звільнили за станом здоров'я, а «Маджик» продовжував воювати на Донеччині. «Він якось дивовижно легко зголошувався вирушати у саме пекло, – говорить один з командирів бійця, позивний «Тополь». – Власне, у його виконанні це були не поїздки, а реальні «польоти» – японський позашляховик «Міцубіші», водієм якого був «Маджик», завжди проносився на швидкості, яка рятувала його екіпаж від ворожих влучань. А «навощував» він його так, наче їхав у мандри десь на море, а не в бій – салон завжди аж блищав від чистоти. Після кожного бойового виїзду, коли інші вже відпочивали, він навіть коврик з-під ніг встигав повитрушувати від донецької пилюки...», – розповідає офіцер. «Маджик» десь роздобув та оснастив свій позашляховик ще й тепловізором для нічного бачення і чудовим РЕБом для захисту від ворожих безпілотників, – згадує побратим воїна з позивним «Мирон»...

Тієї осінньої ночі «Міцубіші» з нарвано-нахабним написом «Сатана» на номерному знаці не виніс хлопців з бойового виїзду – доволі важкий позашляховик, у якому було ще й десять бійців, підірвався на протитанковій міні. «Маджика» викинуло вибуховою хвилею і він смолоскипом горів у темряві ночі...

Рятував і ніс на собі до евакуатомобіля позивний «Змій» – земляк з їх уманського батальйону. Далі була термінова евакуація до госпітала у Запоріжжі – і вже того ж дня Сашка знайшов там батько. У них із сином була домовленість – виходити на телефонний зв'язок у певний час. Коли ж Дмитро Громадський не дочекався дзвінка сина і сам набрав його – телефон «Маджика» вже дограв разом з авто. Набрив своїх і сина побратимів, дізнався про поранення і куди відвезли – і буквально пролетів автівкою відстань від Умані до Запоріжжя – у тому ж темпі, як і син літав на фронті...

У «Маджика» – часткова ампутація обох ніг, серйозні ушкодження спини і опіки третини тіла, та зараз він сповнений оптимізму, впевнено (хоч і з вимовою з проблемами від контузії) говорить про перспективи і з теплом згадує братів по зброї, які продовжують воювати.

Солдата з Умані назвали «Маджиком» за відчайдушність і зовнішність, яка нагадувала афганського моджахеда, а його японського позашляховика – «Сатаною», за здатність уціліти серед суцільного пекла. Метал авто таки згорів, та воїн не зламався...

«Саші було всього 4 роки, коли він сів до мого старенького «Ніссана» у дворі, крутив кермо і «газував», уявляючи, як колись сам почне їздити», – згадує Громадський-старший. У Олександра, нагородженого відзнакою «Доблесть Черкащини», й досі з уявою все добре – він переконаний, що крізь вогонь війни солдати обов'язково «вивезуть» Україну до Перемоги...

КОМБРИГ «ЯРИЙ»: «КОЖЕН З НАС – ВАЖЛИВИЙ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!»

З нотаток капелана 118-ї бригади Володимира Рідного («Фартового»)

ГРУДЕНЬ, 2022 РІК: «ВІДПОЧИНОК» У БЛІНДАЖАХ ПОРУЧ З ТРУПАМИ ЗАМЕРЗЛИХ ВОРОГІВ

На той час минуло вже два місяці від мого першого поранення в Бахмуті. Але найбільше, чого я волів – це повернутися в зону бойових дій! Тут, серед мирного життя, в центрі України у розпал війни я не знаходив собі місця. Тож надзвичайно зрадів, коли дізнався, що один з наших підрозділів має

вирушати в бік Сіверська на спецзавдання. Пам'ятаю, як ми зібралися біля автозаправки перед виїздом випити кави (думаю, така традиція є у багатьох підрозділів), і в той момент інстинктивно сказав хлопцям «давайте помолимося» і ми прочитали «Отче наш...»: я почав, а побратими продовжили, як один...

Війна на Сіверському напрямку виявилася непростюю. Хлопці, яких ми заміняли, були надзвичайно виснажені і пробули більше місяця під час зимових холодів на позиціях. Вони спали покотом в одному бліндажі поруч із замерзшими трупами ворогів і їли, сидячи на вмержлих в землю касках, всередині яких були відірвані голови противників... А ходити доводилося, переступаючи замерзлі тіла, – одним з яких виявився наш офіцер, який вважався зниклим безвісти, але хлопці через виснаження навіть не помічали, що брудна і обгоріла форма, яку вони переступають щодня, така ж, як їхня...

Саме тоді я перший раз побачив у списку бойового та чисельного складу позивний «Ярий». Відтоді ми декілька разів зустрічалися в ра-

йоні Сіверська, але познайомитися ближче на передовій нам так і не судилося, адже мені «прилетіло» вдруге і я потрапив на декілька тижнів у госпіталь. Відтоді, прислуховуючись до побратимів та численних порад рідних, що третього разу не буде – я перестав ходити на «нуль».

ЖОВТЕНЬ, 2023 РІК: КОМБАТ, ЯКОГО ПРИЗНАЧИЛИ У НАЙСКРУТНІШИЙ ЧАС

Наш Золотоніський батальйон зазнав втрат на Запорізькому напрямку, і ми разом з бригадним капеланом приїхали до побратимів,

аби допомогти чим зможемо. Саме в цей період відбулася заміна командира батальйону. Новим став Ярослав Попко. На той момент я ще не знав, наскільки тісно переплетуться наші бойові шляхи. Мені запропонували перевестися з управління бригади в Золотоніський батальйон. Тоді до мене підійшов Ярослав і сказав те, що стало вирішальним в моїй готовності воювати під його командуванням: «Усі, кому пропонували цю посаду до мене, відмовились від неї, бо вони усвідомлювали, що передача батальйону відбувається у найскрутніший на фронті час. Але є людина, яка має на мене вплив, до чієї думки я прислухаюсь усім серцем і це – моя дружина!»

Для мене ця розмова стала справжнім відкриттям того, що ця людина мислить душею і серцем, а його цінності співпадають з моїми...

ОСІНЬ-2024: ПОБРАТИМИ, З ЯКИМИ ЗА ЧЕСТЬ БУДЕ ЗУСТРІТИ СТАРІСТЬ І ЗГАДУВАТИ ПОДІЇ МИНУЛОГО

У «Ярого» – точно не найпростіший характер з моїх друзів, а під його командуванням служити не надто легко, тому що він до всіх, хто його оточує, висуває вимоги, як до самого себе, а повірте, що й сам до себе він дуже вимогливий...

До «Ярого» треба звикнути, потрібно розуміти його мотиви, відчувати як він мислить, і лиш тоді він стає зрозумілим, як людина, і лиш тоді стає зрозуміло, завдяки чому молодий командир батальйону став командиром бригади.

Сьогодні бригада набуває потужності і стає дедалі сильнішою. «Кожен із нас важливий для перемоги», – часто повторює «Ярий» своїм підлеглим, доводячи це щоденними діями. Командир показав, що лідерство – це не лише вимоги до когось, а в першу чергу – до самого себе і лиш своїм прикладом командир може бути гідним для наслідування.

Дякую Богу за те, що маю честь знайомитися з такими людьми... Війна дала мені справжніх побратимів, з якими магіму честь зустрічати старість (якщо війна збереже моє життя) і згадувати величні події минулого.

**118 окрема бригада
Сил територіальної
оборони ЗСУ**

ПОРЯДОК ВСТУПУ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ

Проходження відбору та отримання позитивного рішення представника підрозділу.

Подання заяви командирі військової частини (в/ч) із бажанням призватися на військову службу на обрану посаду.

Отримання направлення від командира в/ч на проходження військово-лікарської комісії (ВЛК).

Проходження ВЛК (можливо за місцем обліку в ТЦК або за місцем розташування пункту постійної дислокації в/ч).

Прийняття на службу на обрану посаду в пункті постійної дислокації (ППД) обраної військової частини.

Долучайся до лав **118 ОБрТрО**
Контактний телефон:
073-118-0000

Щ Сили територіальної оборони

Захищаємо країну – Захищаємо Черкащину

ОФІЦЕР, ЧИЄ ЖИТТЯ – СТЕЖКА ЧЕРЕЗ МІННЕ ПОЛЕ

У сучасному українському війську позивні дають за таким же принципом, як колись козаки давали назвиська своїм побратима: або чітко за ознакою характеру чи зовнішності, або ж навпаки – всупереч їм. Січові реєстри знали здорового на зріст козака, якого іронічно прозвали Малютою і його рекордно низького побратима, якого назвали Махиною. Так само сталося і з героєм цієї публікації: за скурпульозність, виваженість, сконцентрованість і педантичність у роботі сапера, де як відомо, можна помилитися лише раз – взірцево спокійного офіцера прозвали... «Психом».

ДОБРОВОЛЬНИЙ ВИБІР: ВІД МАЙОРА ПОЛІЦІЇ – ДО СТАРШОГО ЛЕЙТЕНАНТА ЗСУ

У нього по життю ніколи не було «занудної» роботи – завжди лиш та, яка потребує креативу, зосередженості й хорошого... почуття гумору. Інакше – ніяк для людини, яка постійно ходить по лезу ножа.

До повномасштабного вторгнення РФ черкащанин Олег Носенко був майором поліції, служив спецпризначенцем підрозділів МВС та вибухотехніком.

Найоригінальніший випадок його майже мирної довосної роботи – розкриття пограбування банкомата у Шевченковому на Звенигородщині. Вибухотехніки тоді знайшли під цеглою завалу підірваної разом з банкоматом стіни магазину... кросівки разом з шкарпетками, з яких грабіжника викинуло вибуховою хвилею – за цим встановили не лише еквівалент вибухівки, а й «особливі прикмети» грабіжника, який точно мав бути пораним і оглушеним власним вибухом дурником – тож зловмисника з такими прикметами затримали вже через два дні, а вже він здав свого напарника.

Потім були «зона АТО і ООС», а з початком повномасштабного втор-

гнення «імперії» балалаєчників – добровільне зголошення (разом з рідним братом Олександром, який теж працював у поліції) на службу, тепер вже не в поліції, а в армії.

Попасна, Бахмут та інші «гарячі точки», робота в підрозділах тероборони, доданих на допомогу десантникам і штурмовикам, зрештою – «командировка за ленточку», як військові називають Курську операцію, розпочату на початку вересня.

«Тільки наша група встановила від початку повномасштабки більше 600 мін різного типу, – розповідає Носенко. – Всі вони з точними координатами мінних полів потрапляють у надійні реєстри командування. Тому після завершення війни проблем саме з їх розмінуванням не буде. Інша річ, що за нашими нормативами мінне поле, над яким було втрачено контроль хоча б на пів години, вважається потенційно небезпечним, оскільки противник за цей час може встигнути змінити місце розташування мін або ж облаштувати власні додаткові пастки».

У крайньому ж бою, після якого потрапив до госпітала, Носенку довелося пробиратися через власноруч встановлене мінне поле...

МАЛЕНЬКУ ГРУПУ ЧЕРКАСЬКИХ САПЕРІВ АТАКУВАЛИ ЛІТАКИ «ВЄЛИКОЇ» РОСІЇ

Це був здавалося б стандартний осінній день – біля схожої на українську лісосмуги, у схожому на українське, столоченому танками полі. Але тільки схожому, бо це була колишня Слобожанська Україна – нині Курська область Росії...

Група саперів, якою командував Носенко, вже звикла до екстриму роботи на чужій території – незадовго до того відзначилися, виставивши перед ворогом, який пробував вести контрнаступ, міни – за

рекордно короткий термін. А все тому, що вивезли їх в поле трактором і нахабно «засіяли» площу просто перед носом противника.

В цей день у них була схожа і навіть простіша робота – мали «зашити» мінами щойно відбиту у росіян лісопосадку. Та раптом у небі з'явилися дві ворожі «сушки» – багатопільові важкі винищувачі, призначені як для повітряних боїв, так і для нанесення ударів по наземних цілях. У наступні хвилини дві здоровенних авіамашини, вартістю по декілька мільйонів доларів кожна, обрали за ціль невеличку групу саперів, якою командував Носенко. З ревищем заходили раз за разом на четвірку черкащан, які забігли до посадки і впали біля крайніх дерев.

Перші три атаки були безрезультатними для ворога – дещо кривою рукою російські пілоти лише зорали землю своєї Курщини НУРСами – некерованими авіаракетами. Та на четвертому «заході» одна з ракет влучила в дерево і вже від нього розсіялася безліччю осколків, накривши саперів...

Один з групи, Ігор Тітов, одразу загинув – на його спині від влучання осколка у наплічник з РЕБом вибухнула акумуляторна батарея, яка розірвала бронезилет. Ще двос отримали легкі поранення – прізвиська двох Сергіїв називати не будемо, бо вони знову в строю після короткого перебування у госпіталі. Носенко ж отримав безліч осколків.

«Таке враження, наче дробом з мисливської рушниці нашіпував сторож колгоспного садка», – жартує взводний, розповідаючи журналісту «Козацького краю» про епізод, який звалив його з ніг на десятому році фронтових пригод, неймовірний набір яких він описує як «Кров, пісок, грязюка й бджоли». Знов жартує про те, що якби міг підняти після поранення ногу – то в дірку у ступні, зроблену осколком, зміг би побачити в небі

гадську ворожу «сушку», яка розвернулася на зворотній курс після удару по їхній групі.

Коли ж говорять про загиблих і поранилих побратимів – бравада в голосі стихає, натомість приходить світлий сум за Справжніми, які поповнили стрій Героїв на Небесах. Шкодує, що поки не може пересуватися самотійно – тож не був на похороні Тітова, який став першим воїном ЗСУ, відспіваним у Свято-михайлівському храмі Черкас після того, як ця церква нарешті вийшла з-під московської «опіки» і стала Гарнізонним храмом ПЦУ, найбільшим в Україні.

Про свою роботу сапера, яку в усьому світі вважають однією з найбільш ризикованих професій,

говорить спокійно. Натомість – захоплюється бійцями, які винесли його і загиблого Ігоря з тієї посадки до автомобіля евакуації. Каже – ризик хлопці мали подвійний, бо мало того, що виносили під посиленням обстрілом росіян, то ще й їти довелося поміж мінами, встановленими групою Носенка – тож він показував їм «стежку» через власне мінне поле...

Попереду у старшого лейтенанта – довгий період лікування і реабілітації. Було б добре, щоб ще до його одужання сусідський фюрер, який перетворив світ на діжку з порохом, щез разом зі своєю недоімперією – кажуть, ніщо так не сприяє зціленню ран, як хороша новина, на яку давно чекаєш...

ЧЕРКАЩАНИНА З ПОЛОНУ ВРЯТУВАВ БЛИСКАВИЧНИЙ РЕЙД ГРУПИ КАПІТАНА «БОДХІ»

Капітан Богдан Савченко – на відбитій позиції і в рідкісну мить «нірвани» відпочинку...

Нинішні бої з російськими окупантами зовсім не схожі на бої 2022-23 років, коли спочатку росіяни захоплювали великі території України, а потім швидко втікали від ЗСУ, поспіхом залишаючи так само цілі райони й області. Сучасні бої жодного дня не є «грою в одні ворота»: багато ділянок фронту як в Україні, так і в Курській області Росії по декілька разів переходять з рук у руки, вперті бої йдуть за невеличкі села, іноді – за повністю випалені посадки чи просто за переорану снарядями висоту серед голого степу...

Цей бій був маленьким штрихом подій на околиці Часового Яру палаючої Донеччини, абсолютно непомітним епізодом на фоні світових подій – та заодно весь світ в цей день звужився до невеликої вогневої позиції для старшого солдата Н. з Черкащини, який того дня потрапив до полону.

Спочатку їх було четверо на позиції, пізніше один борець отримав поранення і був евакуйований, тож їх залишалося на позиції троє. А потім був безперервний вогонь і блискавичний штурм переважаючих сил орків, під час якого Н. захопили пораним у полон і кинули зв'язаним біля вже бездиханних тіл двох побратимів...

Коли з ними пропав зв'язок, розвідати ситуацію відправили групу капітана Богдана Савченка. Деталі їхнього міні-рейду, точні координати і деталі можна буде розповісти лише через певний час, як і назвати імена трьох солдатів, які були у ньому під командуванням капітана. Що можна сказати вже зараз – старший солдат Н. був визволений групою Савченка всього через добу після того, як потрапив до полону і евакуйований в тил, попри атаку ворожих frv-дронів, а четверо відважних ще добу утримували вогневу позицію, не допустивши прориву ворога на даній ділянці фронту...

У класичному кінобойовику, який «відзнято на основі реальних подій», зазвичай

в титрах пишуть про подальшу долю героїв. Якщо колись про цих черкащан знімуть кіно, то в ньому значитиметься, що через два місяці після бою, визволений з полону старший солдат Н. ще перебував на лікуванні в госпіталі, а капітан Богдан Савченко і один з його бійців були представлені до нагородження орденом «За мужність» III ступеня, проте нагороди ще не отримали...

Нам не відоме точне походження позивного «Бодхі», який має капітан Савченко, – зв'язатися з ним не вдалося, бо командир стрілецької роти – знову у вирі війни. Та у буддистів слово «Бодхі» означає стан просвітлення, досягнений шляхом великодушності і самопожертви.

Здається, у випадку з позивним «Бодхі» все співпало: заради України й нації він став добровольцем, зголосившись 25 лютого 2022-року до тероборони, а заради життя і волі окремо взятого побратима ризикнув і власним життям. До речі, Будда Шак'я-Муні свого часу проголосив принцип «Рятуй життя всього живого» одним з головних і неперушних правил буддизму...

ЧИ ОТРИМАЄ ЧЕРКАСЬКА БРИГАДА ПОЧЕСНЕ НАЙМЕНУВАННЯ – НА ЧЕСТЬ СЛАВЕТНОГО ЗЕМЛЯКА, СОТНИКА УНР І ПОВСТАНСЬКОГО ОТАМАНА ЛЮТОГО-ЛЮТЕНКА?..

Ще навесні 2023 року на базі Черкаської бригади тероборони зібралися представники більше 30 волонтерських об'єднань та організацій, які під час зібрання провели громадські слухання стосовно пропозиції присвоєння бригаді почесного найменування. Усі друзі 118-ї окремої бригади ТрО регіонального управління Сил територіальної оборони «Північ» підтримали пропозицію почесної назви «118 ОКРЕМА БРИГАДА ІМЕНІ ОТАМАНА ЛЮТОГО-ЛЮТЕНКА».

Основним критерієм для присвоєння такого почесного найменування бригаді черкаських тероборонців є те, що постать військового та громадського діяча, сотника армії УНР, повстанського отамана Холодного Яру Івана Лютого-Лютенка тісно пов'язана з військово-політичною історією Черкащини. Учасник Першої світової війни. В часі Української революції та Визвольних змагань – кадровий військовий Дієвої Армії УНР (до літа 1919 року), а потім – командир загону «Вільного козацтва» (фактичного прообразу територіальної оборони) у Звенигородці і один з чільних отаманів військового керівництва Холодного Яру у 1919-1922рр. Повстанське псевдо – «Гонта», яке підкреслює тяглість традиції Українського Спротиву і може бути взірцем для воїнів вже XXI століття.

У складі Дієвої Армії відзначився у переможних боях Першого зимового походу (зокрема, на території Черкащини). У боротьбі проти московських окупантів був одним з найефективніших холодноярських отаманів – за деякими даними, навіть обирався на якийсь час Головним отаманом Холодного Яру.

Хто ж такий отаман Лютий-Лютенко? Про це детально розповідає Інститут історії України Національної академії наук.

ЛЮТИЙ-ЛЮТЕНКО Іван Маркарович (псевдо Іван Гонта), народився 24 червня 1897 року у Капустянському лісництві біля с. Товмач Звенигородського повіту в сім'ї лісника. Український військовий та громадський діяч, підприємець, меценат; старшина Запорізької дивізії, повстанський отаман Холодного Яру (1919 – 1922), сотник Армії УНР.

З початком Першої світової війни служив у 8-му гренадерському полку. Був направлений на навчання для отримання офіцерського звання, закінчив школу прапорщиків. 1916 року приїхав до Києва, звідти – до штабу 2-ї дивізії в м. Ромни, урешті-решт був призначений помічником командира 12-ї роти 290-го полку, який дислокувався в Черкасах.

191-го, після революційних владних змін на території Російської імперії, 290-й полк підтримував Українську Центральну Раду і брав участь у військових діях проти більшовиків. Неподалік станції Гребінка Іван Лютий-Лютенко був поранений, однак невдовзі повернувся в стрій, брав участь у бою біля станції Бобринська (нині станція ім. Т.Шевченка).

За часів Директорії Української Народної Республіки призначений командиром 25-го Черкаського окремого куреня Армії Української Народної Республіки (дислокувався в м. Сміла).

Служив у Запорізькому корпусі Армії УНР. Захворів на тиф, лікувався в Умані. По встановленні в

бував наскоки на регулярні частини Червоної армії, здійснив рейд на Херсонщину, мав зв'язки з Державним центром УНР на еміграції. За деякими джерелами, наприкінці 1920-го був обраний Головним отаманом Холодного Яру.

З припиненням на українських землях відкритого військового опору радянській владі, а також оголошенням радянською владою амністії повстанцям емігрував у березні 1923 до Польщі. Деякий час утримувався під вартою в Перемишлі (нині м. Пшемисль, Польща), був у таборі для інтернованих у Каліші.

Холм, яке підтримав архієрей Іларіон (Огієнко).

Напередодні вступу до м. Холм військ Червоної армії організував відправку українців до Словаччини.

українські громадські інституції та Українську автокефальну православно церкву. 1986 року написав книгу спогадів «Вогонь з Холодного Яру». Окрім опису боротьби українських повстанців за незалежність 1917 – 1922, виклав у ній також свої пізніші спостереження на тему українського патріотизму.

Популяризація українського військового минулого через приклад повстанського отамана Холодного Яру Івана Лютого-Лютенка є гарним підґрунтям для демонстрації величчя українського духу та здатності перемагати ворога у боротьбі за власні ідеали. Він з честю пройшов через усі нелегкі випробування. Здається, Доля і Бог оберігали отамана Лютого-Лютенка усе його життя. Він зумів уникнути смерті в бою. Не піддався на московсько-більшовицькі хитрощі засідок і фальшивих «нарад отаманів». Був одним з небагатьох отаманів, що вдало перетнули кордон й емігрували після поразки Визвольних змагань. Уникнув поліцейських репресій на еміграції в Польщі, хоча й не приховував того, що є українським націоналістом – створив тут українські хор, театр і школу. Під час Другої світової війни хитрощами визволяв українців з гітлерівських концтаборів, був схоплений гестапо та зумів звільнитися. Вижив на еміграції у спекотній як кліматично, так і політично африканській державі Марокко. Займався бізнесом і фінансував безліч українських заходів на еміграції у США і пішов у інший світ тільки навесні 1989 року, за три місяці до свого 92-річчя. Славний отаман, який достойно пройшов горнило «Вогню Холодного Яру» навіть спочив у тихому містечку Саут-Банд-Брук американського штату Нью-Джерсі...

Присвоєння Черкаській бригаді почесного найменування імені отамана Лютого-Лютенка сприятиме національно – патріотичному налаштуванню, усвідомленню наскрізності та тяглість героїства українського народу у боротьбі за волю та власну державу. Ототожнення себе з лицарем духу, успішним військовим, який заслужив славу та повагу як у себе на батьківщині, так і серед широкого загалу українців за кордоном – отамана Лютого-Лютенка, додасть кожному з військовослужбовців бригади наснаги та жаги до звершень у захисті країни.

Бійці Черкаської окремої бригади тероборони продовжують місію лицарів минулого – боротьбу за Волю Нації і Українську Державність... Малюнок Василя Власюка

Умані радянської влади повернувся до рідного села, організував там місцеву самооборону для захисту від мародерів.

Одружився. Запроваджені більшовиками каральні операції проти селян змусили його приєднатися до загону отамана Семена Гризла й очолити повстанську боротьбу в районі урочища Холодний Яр. Узяв прізвище Гонта.

Співпрацював з отаманами Яблочком, Іларіоном Загороднім, Семеном Заболотним, Пилипом Хмарою, Чортом (Мелешком) та іншими отаманами Холодного Яру та Чорного Лісу... Не раз організо-

ва сприяння колишніх знайомих, в с. Іванцевичі на Поліссі заснував Український еміграційний комітет, опікувався діяльністю місцевого українського хору, театру, школи. Займався комерцією. Став директором Кооперативного союзу в м. Холм (нині м. Хелм, Польща).

Під час окупації Польщі гітлерівською Німеччиною допомагав звільненню військовополонених українців Червоної армії з німецьких концтаборів. 4 червня 1942 року був заарештований гестапо і пів року утримувався в тюрмі у Любліні. Був звільнений на прохання української громади м.

Потому жив у м. Мюнхен (Німеччина). 1947 року був обраний головою Парафіяльної ради УАПЦ Святої Покрови, фінансував проведення Собору УАПЦ. 1951 року з родиною (з новою сім'єю та сином від першого одруження) виїхав до Марокко. Оселився в Рабаті (столиця Марокко). Став одним з організаторів проведення в Марокко днів пам'яті Симона Петлюри.

1956-го з родиною переїхав до США. Оселилися в Нью-Йорку, заснував там власну комерційну фірму. Брав участь у церковних і громадсько-політичних організаціях, матеріально підтримував

ХТО ТАКІ КАПЕЛАНИ ТА ЯК ФУНКЦІОНУЄ ВІЙСЬКОВЕ КАПЕЛАНСТВО В ЧЕРКАСЬКІЙ БРИГАДІ ТЕРОБОРОНИ

Вони обрали шлях служіння Богові та людям, присвятивши своє життя духовній підтримці, наставництву та поширенню віри серед суспільства. Однак з 2014 року їм довелося вдягти камуфляж і піти на фронт. Туди, де насилля і смерть, а надія – у більшості на Бога...

Від початку війни в Україні в Черкасах з'явилися військові капелани, які допомагали словесно, гуманітарно та своєю присутністю не лише в тилу, а й на передовій. А з початком повномасштабного вторгнення десятки священників Православної Церкви України без вагань, залишили своє звичне життя в храмі та взяли на себе обов'язок бути разом із тими, хто зараз боронить Україну від російської навали.

Відтак, у Черкаській ТрО діє одна з найчисельніших капеланських служб, яка налічує 11 осіб, 7 з них – капелани, інші – їхні помічники.

ЩО РОБЛЯТЬ ВІЙСЬКОВІ КАПЕЛАНИ НА ФРОНТІ?

Передусім, вони моляться, – як за живих, так і за тих, хто пішов у лави «Небесних військ». Вони благословляють бійців перед важливими військовими операціями, знаходять слова підтримки, навіть коли обставини здаються безнадійними, моляться за наших хлопців, коли вони перебувають на межі життя та смерті. Та їхня діяльність на фронті не обмежується лише духовною підтримкою.

Капелани, які супроводжують українських бійців, готові допомагати й у побутових потребах. Вони не бояться «чорної роботи», як то допомогти вирити окоп, приготувати їжу, перенести поранених – роблять усе, що потрібно для підтримки надійності бойових підрозділів та морального стану воїнів в умовах постійного стресу.

Капелани Черкаської ТрО взяли на себе відповідальність за безпечувати захисників ще й технічно. За їхньої участі передаються автомобілі, які допомагають виконувати важливі завдання, реанімобілі, які рятують життя наших хлопців, Starlink-системи та електричні зарядні станції для забезпечення зв'язку, буржуйки, ліки, їжа та інші необхідні речі, які допомагають рятувати життя і покращувати умови служби військових.

ПІДТРИМКА РОДИН ВІЙСЬКОВИХ

Особливу увагу приділяють капелани родинам військових. Вони не залишають наодинці сім'ї загиблих та діючих військових. Капеланській службі Черкаської ТрО вдалося домовитися про безкоштовне обслуговування жінок полеглих наших захисників у приватній клініці.

Окрім того, капеланська служба організовує безкоштовні оздоровчі табори для дітей захисників у Черкаській, Одеській та Івано-Франківській областях. Ба більше, діти загиблих захисників відвідують безоплатно табори в Литві, Швейцарії та Польщі. Окрім того, для родин проводяться регулярні екскурсії, походи в кіно та інші розважальні заходи, які допомагають родинам відчувати підтримку суспільства і не залишатися самотніми у складних життєвих обставинах.

«Якщо говорити про дітей із сімей військовослужбовців, то наразі під нашою опікою перебуває понад 700 дітей із родин бійців нашої бригади ТрО», – зазначає капелан Володимир Рідний.

Капеланська служба Черкаської ТрО не просто виконує свої обов'язки, вона слугує прикладом для інших. Капелани працюють не

тільки в тилу, а пліч-о-пліч із захисниками на фронті.

Володимир Рідний на фронті зазнав вже двох поранень, контузії та лишився з осколками в легенях і шиї – їх вже ніколи не вдасться видалити... Незважаючи на такі складні умови, він та його колеги продовжують служити на благо нашої держави, надаючи надію, духовний захист та підтримку в найважливіші моменти нашим бійцям.

БОРОТЬБА В ТИЛУ

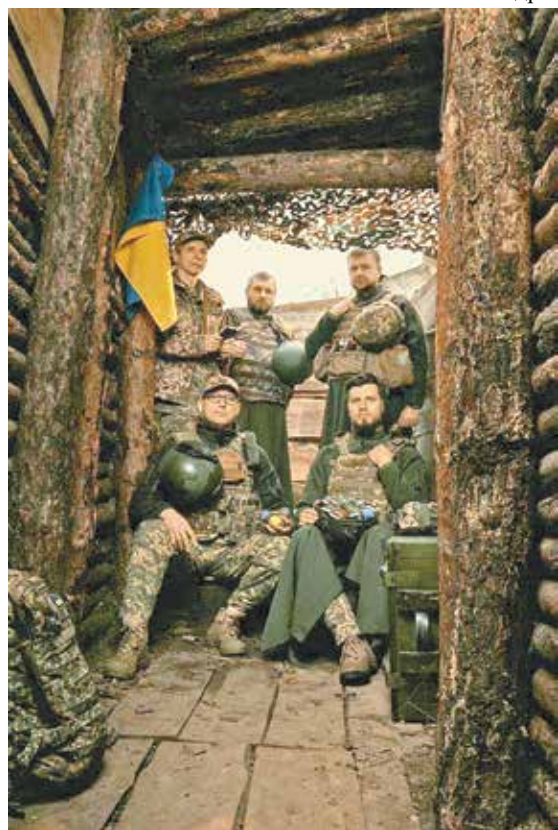
Капелани Черкаської ТрО встигають боротися з ворогом і коли повертаються в рідну Черкаську область, адже в центрі України і досі панує московський патріархат. Донедавна найбільших собор України, який розташований у місті Черкаси, був під контролем російської церкви. Відтак, релігійна громада, заручившись підтримкою капеланів, врешті відстояла свою церкву, яка тепер стала гарнізонним храмом.

«Рано чи пізно на Черкащині не буде жодного храму УПЦ московського патріархату. Коли це станеться – залежить лише від свідомості людей, та маємо вже великі досягнення у цьому», – стверджує Володимир Рідний.

Відтоді як Свято-Михайлівський собор перейшов у лоно української церкви, там організуються навчання для капеланів, героїв з почестями проводжають в останню путь, військових вінчають та проводять обряди хрещення. Від 3 листопада розпочинає роботу недільна школа, плануються заходи Центру з національно-патріотичного виховання.

Благочинним Свято-Михайлівського гарнізонного собору став головний капелан Черкаської ТрО Володимир Гладковський.

«Бути поруч з військовим та його сім'єю – наше покликання. Українські військові капелани, зокрема ті, що служать у Черкасах – це більше, ніж просто священники у військовій формі. Вони – духовні воїни, які ризикуючи власним життям, обрали шлях служіння ближньому на передовій та в тилу. Вони не тільки моляться і благословляють, а й несуть відповідальність за моральну стійкість армії, підтримують родини воїнів, і, врешті-решт, стають тим живим мостом, що з'єднає бійців із миром, який вони виборюють ціною власного життя», – наголошує головний капелан Черкаської ТрО Володимир Гладковський.

Капелани на фронті перебувають у тих самих умовах, що й бійці. Їх вирізняє священницьке облачення, поєднане з військовим камуфляжем...

Серед звільнених у рамках обміну військовополоненими 18 жовтня 95 українських воїнів – 69 солдатів та сержантів і 26 офіцерів. Це нацгвардійці, військові моряки, воїни ЗСУ, прикордонники та представники інших підрозділів Сил безпеки та оборони. У межах

ШЛЯХ З ПОЛОНУ – З ГОРДО ПІДНЯТОЮ ГОЛОВОЮ І З СИНЬО-ЖОВТИМ СТЯГОМ

обміну на Батьківщину повернулися четверо воїнів з Черкащини: майор Микита Петрик, старший сержант Олег Бадрак, сержант Олександр Кузьменко і солдат Сергій Буряк.

Під час зустрічі колишніх полонених з друзями і рідними Сергій Буряк, загорнутий у державний синьо-жовтий прапор, потрапив на фото, яке розмістив на своєму телеграм-каналі Президент України Володимир Зеленський. Військовослужбовець 156-го окремого батальйону 118-ї ОБр ТрО Черкаси Сил територіальної оборони ЗСУ, Буряк воював проти окупантів від самого початку пвномасштабного вторгнення. У полон потрапив ще у квітні 2022 року, під час запеклих боїв за Попасну на Луганщині.

Днями бійця, який перебуває на реабілітації, перевідали побратими-тероборонівці – вони подарували Сергію ще один прапор – його рідного батальйону...

8 ЛИСТОПАДА – ДЕНЬ СОБОРУ АРХИСТРАТИГА МИХАІЛА

Собор Архистрати-га Михаїла та інших Небесних Сил безтілесних – важливе церковне свято, присвячене вшануванню ангельського війства. Воно нагадує про захисників людей і провідників, які допомагають у боротьбі зі злом і направляють на шлях праведності.

«РУХАНКА» ВІД 159-ГО БАТАЛЬЙОНУ, ЯК ЗАСІБ ПРОТИ ПОХОЛОДАННЯ...

159 окремий батальйон територіальної оборони 118 обр ТрО з 23.02.2023 по 28.04.2023 року батальйону виконував бойові (спеціальні) завдання по обороні державного кордону у складі об'єднаного угруповання військ «Дунай».

З квітня 2023 року виконував бойові завдання на напрямку бойового зіткнення: Кліщівка в складі 3 ОШБр та 80 ОДШБр (з 29.04.2023 по 28.08.2023.) Так, при ротації ворога, мінометний розрахунок 159 батальйону знищив ворожу БМП та піхоту ворога, чим забезпечив успішне утримання лінії зіткнення стрілецькій роті. Також мінометна батарея неодноразово влучала по складах БК, чим завдавала великих втрат в боспостачанні ворога. Під час штурмових дій 80-ї ОДШБр, військовослужбовці 159 батальйону закріплювалися на відвойованих нових рубежах і стійко тримали оборону перед переважаючими силами противника.

В період з 29.08.2023 по 14.10.2023 року виконував завдання по обороні міста Краматорськ, також після виходу з району виконання спецзавдань батальйон виконував бойові завдання з прикриття критичної інфраструктури ОКІ та забезпечував охорону і оборону державного кордону на півночі нашої держави в період з 15.10.2023 по 08.05.2024 та після проведення занять з бойового злагодження і доукомплектування вирушив на виконання бойових завдань.

23.06.2024 по 12.09.2024 виконував бойові завдання в смузі оборони 59 ОМПБр на Покровському напрямку. (Красногорівка, Невельське, Мемрик)

У місті Красногорівка завдяки відчайдушним діям зведеного стрілецького відділення було деблоковано групу військовослужбовців, які тримали кругову оборону. Під час стрілецького бою з переважаючими силами противника нанесено великих втрат ворогу.

Мінометна батарея, РВП та ВБАК здійснили безліч бойових уражень по бліндажам, укріпленням та піхоті противника. В с.Невельське завдяки колективній зброї 159 батальйона були відбиті три атаки ворога.

В ході виконання бойових завдань 159 окремий батальйон ТрО з 23.06.2024 – по 12.09.2024 поніс значні втрати:

- загиблі: 7 військовослужбовців;
- поранені: 138 військовослужбовців;
- соматичні: 68 військовослужбовців;
- безвісті зниклі: 40 військовослужбовців + 2 прикомандировані військовослужбовці.

Початок холодного листопада 2024 року у 159-у зустріли... несподіваним флешмобом з одночасним віджиманням бійців і командирів. З гаслом «159 – СИЛА!» вони готуються зустріти нові виклики. Згуртований і оновлений, батальйон готовий йти вперед, знищуючи ворога...

Комбат Сергій Лугеря і начштабу Володимир Клименко особистим прикладом «запалюють» бійців 159-ї, як у фізичній, так і в бойовій підготовці...

НЕЗЛАМНІ: «НЕ СТВОРЕНІ ДЛЯ ВІЙНИ» АГРАРІЙ І СПОРТСМЕН СТАЛИ ВЗІРЦЕВИМИ ЗАХИСНИКАМИ УКРАЇНИ

Олег Музика прикутий до інвалідного візка з весни минулого року. Мав зранене тіло, але дух його міцніший від багатьох, хто має ідеальне здоров'я. Його позивний «Соліст», який перегукується з прізвищем Музика, але походить від того, що розвідник на фронті любить працювати в одиночку, не в групі. Втім, абсолютно зорієнтований на командира розвідки з позивним «МОлодець» і на капелана з позивним «Фартовий» і має товариську вдачу. Просто не любить зайвої суєти...

До «великої» війни працював в агро-секторі і був визнаним фахівцем по закордонній агротехніці. Зрештою, розвідником став теж чудовим. Між різким світлом фар першої російської колони,

«Соліст» не втрачає оптимізму попри надважкі поранення

яку зупиняв серед ночі під Лисичанськом і яскравим спалахом вибуху скиду з російського дрона, який його зрешетив, «Соліст» мав рік на фронті...

«Воював за мертвих, живих і ще не народжених Земляків моїх. Положив тіло... але духом буду воювати. Як не «на нулі», то в полі. Слава Україні!» – написав «Соліст» журналісту «Козацького краю» в Signal вже після завершення нашої розмови. В розмові він натякав, що не проти повернутися працювати на поле – до своїх тракторів і комбайнів, та зовсім скоро з'ясувалося, що таки зголосився залишитися у війську і займатися рекрутингом нових бійців. Між полем жита і полем битви він знову обирає боротьбу, хоча і мріє вже про мир...

Абсолютно не військовою людиною був і спортсмен із Золотоноші Максим Данчишен. Та в перші дні «повномасштабки» зголосився добровольцем у тероборону: «Щоб не забрали на якусь незрозумілу посаду», – з посмішкою пояснював пізніше журналістам. А ті таки дивувалися, як титулований спортсмен, переможець багатьох змагань, срібний призер чемпіонату України з кікбоксингу і тренер з тхеквондо так різко «змінив профіль». Насправді ж, він просто продовжив боротьбу: замість товариського поєдинку на татами – реальний смертельний бій з затягим ворогом...

Звалило з ніг важке поранення під Вугледаром, після якого лікарі сумнівалися, чи зможе він взагалі ходити. Та через два місяці лікарень він повернувся в стрій, а незадовго після того, як заледве 200 метрів в день проходив міг – знову побачив бігати 5-кілометровий крос. Металеві пластини, якими лікарі замінили частину

Спортсмен і тренер «в миру» – став воїном і командиром у часі війни...

черепи Максима, не вплинули на його оптимізм, думки і настрої. Він мріє повернутися у спорт, до батьків, дружини і двох своїх дітей, до вихованців зі спортклубу...

А поки командир батальйонної групи безпілотних систем вперто, спокійно і зосереджено спрямовує ударні дрони на порожні голови ворогів, які припхалися на чужу землю. «Ми втратили багато добрих і класних людей. Тому треба знаходити сили і продовжувати працювати. Хто, якщо не ми?» – говорить Данчишен і рекомендує всім військовим і цивільним не думати про втому аж до самої Перемоги – «щоб жертви не були даремними»...

Журналісти запитали у Максима, що він робив би, якби дізнався, що кремлівського «фюрера» не стало. «Святкував би, звісно. Можливо, навіть випив би, хоча я не п'ю!» – жваво відреагував спортсмен.

ДФТГ: ВОЄНІЗОВАНЕ ВОЛОНТЕРСТВО І РЕЗЕРВ ТЕРОБОРОНИ

З перших днів повномасштабного вторгнення ворога діє Добровольче формування Черкаської територіальної громади (ДФТГ) №1. Згідно Закону «Про основи національного спротиву» добровольче формування.

Цей підрозділ, відповідно до законодавства, призначений для участі у підготовці та виконанні завдань ТрО в межах території відповідної територіальної громади. По суті, воєнізоване волонтерство, яке покликане захищати саме територію громади, якій служать. Ба більше: Черкаське ДФТГ №1 – у оперативному підпорядкуванні 118-ї бригади ТрО та є резервом сил ТрО.

Полювання на «шахеда», охорона об'єктів критичної інфраструктури, допомога поліції у патрулюванні міста і навчання цивільних військової справи. Це – основна частина завдань, які виконує ДФТГ. І хоч більшість його учасників непридатні для служби в ЗС, вони одягають форму, беруть до рук зброю і щодня роблять те, що можуть: для захисту своєї громади, охорони неба та підтримки сил територіальної оборони.

ПОЛЮВАННЯ НА «ШАХЕДИ»

При ДФТГ №1 із листопада 2022-го діють мобільні вогневі групи, які безпосередньо виконують бойові завдання. Головне з них – захист неба Черкас та району від шахедів.

Це виїзди на «полювання» кожної тривоги. І робота на збиття повітряних цілей. Лише за останні пів року бійці МВГ ліквідували близько десяти ворожих бляшанок у небі над Черкащиною.

ПАТРУЛЮВАННЯ МІСТА

За час повномасштабного вторгнення щотижневі відпрацювання міста стали традиційними. Добровольці допомагають правоохоронцям у роботі з порушниками комендантської години та громадського порядку, перевіряють діяльність «наливайок». Питання обігу незаконної зброї, наркоторгівлі, діяльність диверсійних груп – теж сюди. Тому добровольці ДФТГ щотижня – у бойовій готовності.

ВІЙСЬКОВА ПІДГОТОВКА ЦИВІЛЬНИХ

В умовах воєнного часу одним із найважливіших напрямків роботи в громаді має бути військова грамотність та військова підготовка цивільних. Тому із грудня 2023 року Добровольче формування Черкаської територіальної громади, разом із фахівцями зі 118-ї бригади ТрО та спільно з ГО «Черкаський інститут міста» проводять цикл вишколів «Підготовка цивільних в умовах воєнного часу».

Ідентифікатор медіа в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа R30-01224

Козацький край

Засновник – Чигиринська ГО «Вільне Козацтво Холодного Яру»

Головний редактор – Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Редактор випуску – Петро ДОБРО

ГАЗЕТА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
вул. Надпільна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел. (067) 473-66-72 (Telegram, Viber)
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ФОП Журило С.Д., м. Черкаси, вул. Кобзарська, 1а. Тираж – 2000 екз. Замовлення №885.